

Világosság sokféleségétől Jézusig

„Világosságul jöttem a világba” – fogalmazza meg Jézus a maga küldetését. Szent, vagy kevésbé szent, de mindenképpen irigységgel tekintek Jézus magabiztosságára. Jézusra, aki a küldetést adó Atyjával ekkora harmóniát élt meg. Akinek van erős, megalapozott meggyőződése, az kellő öntudattal fogalmaz. Jézus is, néha én is. Csakhogy a magam „ars poeticája” jó, ha szerényebben fogalmazódik. Szerény istenkeresőként csak egyéni meggyőződésről beszélhetek. Amit itt és most gondolok, holnapra változhat. Főként, ha fejlődni is kész vagyok. Persze, minél többször mondom a magamét, annál inkább belelovalom magam a véleményem értékességébe. Ezen csak az tud segíteni, ha néha arra is figyelek, amit mások, testvérbarátaim képviselnek. Ha nem figyelek, akkor egymás mellett beszélünk és nem egymással. A magam véleményével való telítettségtől ments meg Uram! A tévedhetetlenség öntudatától ments meg Uram minket!

„A fény mindenütt jelen van, csak nem mindenütt jut érvényre.”(Tao). Mi minden takarhatja el, ködösítheti, bonthatja reklám ízű szín kavalkáddá! Hát nem olyanok vagyunk mi emberek, jó esetben, mint a szívárvány? A sokféle színűnk szépségétől nehéz meglátni a teljességet, a fehér fényt, az egyéni színeinket magába ölelő Világosságot. Jézus a Világosság teljességének öntudatával áll elő. Ő az „egyén kiteljesedése a mindenségben”, aki a „fényt viszi a sötétségbe” (E.Fromm). Viszi? Vinné... Tudta, hogy az ember hajlamos szép, rózsaszínű vallásos ködökbe öltöztetni a világosságot. A kultusz könnyen eltereli az ember figyelmét a lényegről, ha eszközei célá válnak. Ha pl. misére jobba levésemért járok, akkor helyén van az eszköz és a cél. Talán ezért is kap Jézusnál olyan erős etikai hangsúlyt ez a világosság. Amint Istentől vannak a világító égitestek (Ter. 1,3 Iz. 45,7), úgy szeretné, ha az emberek is az Ő Lelke szerint születnének újjá. Új, szeretetet sugárzó, világító emberekké. Úgy szeretné Jézus és az ő Istene, Atyja. A Világossággá váló ember (Mt 5,14-16) az Isten fia, leánya. No, nem csak úgy általában, nem csak úgy misztikusan. De tanúságtevően! (János 5,35). Jézus követése, szóban, tettben, ez a világosságban járás (János 8,12). Ez a világító ember küldetése.

Fényszennyezett világot csinált az ember. A föld egyes területei éjjel is olyanok, mintha nappal lenne. Az ember már a fényvel is képes ölni. A Világosság helyére teszi a dolgokat. Megfogalmazza, hogy Isten szerint a fény mikor sötétség, a szeretet rendje szerint sötétség (Qumran: IQM 13,15). A kontúrok jobban látszanak, a hamisságok jobban felismerhetők. Kár, hogy az ember sokszor belefárad a kérdőjelek megválaszolásába és hagyja magát az orránál fogva vezetni: „ez van, ők tudják, ők a papok, közösségvezetők, politikusok..., övék a felelősség”. Jézus szerint nálam a felelősség, mely át nem ruházható. Gondolataim, szavaim, tetteim és mulasztásaim kihatnak az élet rám eső kis zugára. Ha szennyeztem, takarítsak, melyet bűnbánatnak mondunk.

Lélekvárás. Várom, várod, várjuk. Várjuk elmélkedéssel, imával, mérlegkésítéssel, megvalósított jó tettekkel... A mennyei Atyától eredő Világosság Jézus és hiteles követői által hozzám, hozzánk is eljutott. Be kell állnom azok sorába, akik folytatják ezt a szent cselekményt, a Jézus szerinti VILÁGÍTÁST!

Király Náczi (Érd)